

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w E. X. Y.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2023 roku
wniosku prokuratora X. Y. o zwrot kosztów podróży
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt. 1
ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2022, poz.
1247), dalej uPr oraz art. 462 § 1 k.p.k.

postanowił:

I. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz X. Y. kwotę 530,95 zł
(pięćset trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem
zwrotu poniesionych w sprawie uzasadnionych wydatków,

II. wstrzymać wykonanie pkt. I do czasu uprawomocnienia się
niniejszego postanowienia oraz uchwały z 17 maja 2023 r.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu
w dniu 17 maja 2023 r. nieprawomocną uchwałą nie uwzględnił wniosku
Prokuratora Okręgowego w T. z dnia 4 lutego 2023 r. o zezwolenie na pociągnięcie
do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w E. X. Y.

Prokurator X. Y. złożył w dniu 17 maja 2023 r., uzupełniony
w dniu 22 maja 2023 r., wniosek o zasądzenie na jego rzecz uzasadnionych
wydatków, które poniósł w sprawie, tj. kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania
do Sądu Najwyższego i z powrotem oraz kosztów nadania pism procesowych
w sprawie, wykazując zarazem ich wysokość.

Nie ulega wątpliwości, że w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej stosuje się przepisy postępowania karnego, co wynika z art. 135 § 14 w zw. z art. 171 pkt 1 uPr, przy czym z mocy art. 135 § 14 w zw. z art. 166 uPr koszty postępowania w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej ponosi Skarb Państwa. Pojęcie koszty postępowania dyscyplinarnego, oznaczające w realiach niniejszej sprawy koszty postępowania delibacyjnego, należy odnosić do karnoprocesowego pojęcia kosztów sądowych, jakie funkcjonuje na gruncie Kodeksu postępowania karnego, co zarazem nie oznacza, że pojęcie to i przepis art. 166 uPr stanowi jedną regulację w zakresie wszystkich kosztów, jakie mogą wystąpić w sprawie o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej. Skoro ustawa Prawo o prokuraturze w rozważanym zakresie nie reguluje pozostałych kosztów, np. uzasadnionych wydatków stron, należy uznać, że z mocy art. 171 pkt 1 uPr w tym zakresie mają odpowiednie zastosowanie przepisy zawarte w dziale XIV Kodeksu postępowania karnego. Z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. wynika natomiast, że do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika.

W postępowaniu w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, uregulowanym w art. 135 uPr, prokurator ma status strony, na co wskazuje sam przedmiot postępowania, uprawnienie do udziału w posiedzeniu, czy też do zaskarżenia uchwały uwzględniającej wniosek. Oczywiście jest przy tym, że z jego działaniami, jako działaniami samej strony zmierzającymi do skutecznego, procesowego podważenia stanowiska prokuratora zawartego we wniosku, mogą łączyć się określone wydatki, co do których rozstrzygnięcie winno znajdować oparcie w stosowanym odpowiednio art. 626 i n. k.p.k.

W niniejszej sprawie, w orzeczeniu kończącym postępowanie, tj. we wskazanej wyżej uchwale, Sąd Najwyższy nie określił, kto i w jakim zakresie ponosi koszty procesu, gdyż rozstrzygnięcie zawarte w jej pkt. II dotyczy jedynie kosztów postępowania dyscyplinarnego, a więc odpowiednika kosztów sądowych. Z tego względu konieczne stało się wydane postanowienia w tym zakresie (art. 626 § 2 k.p.k.), w oparciu o zasadę wynikającą z art. 632 pkt 2 k.p.k. – skoro wniosek

prokuratora nie został uwzględniony, koszty niniejszego procesu, a więc także uzasadnione wydatki strony, jaką jest prokurator X. Y., winien ponieść Skarb Państwa. Nie ulega wątpliwości, że do kosztów tych należy zaliczyć koszty korespondencji oraz dojazdu do Sądu Najwyższego, gdyż były one bezpośrednio związane z czynnościami procesowymi w niniejszej sprawie.

Prokurator X. Y. stawiał się na posiedzenia Sądu Najwyższego w dniach 9 maja 2023 r. oraz 17 maja 2023 r. w charakterze strony postępowania, w dniu 11 kwietnia 2023 r. w celu przejrzenia akt sprawy, a nadto skierował do Sądu Najwyższego pisma procesowe. W związku z tymi czynnościami domagał się: zasądzenia kwoty 318 zł z tytułu dojazdu do i z Sądu Najwyższego w dniach 11 kwietnia i 9 maja 2023. oraz z tytułu kosztów przesyłek pocztowych (pismo z 9 maja 2023 r., k. 143) oraz uzupełniająco kwoty 212,95 zł w związku z dojazdem w dniu 17 maja 2023 r. (pismo z 17 maja 2023 r., k. 159), a więc łączna kwota wydatków, których zasądzenia domagał się prokurator X. Y. wynosi 530,95 zł. Zostały one należycie wykazane w dokumentach uzupełniających wniosek.

W tym stanie rzeczy uzasadnione wydatki, których zwrotu słusznie domaga się X. Y., należało na jego rzecz zasądzić, przy czym zasądzoną kwotę należy wypłacić po uprawomocnieniu się niniejszego postanowienia (pkt. 2), a także, co oczywiste uchwały z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt I ZI 14/23, z którą to uchwałą postanowienie niniejsze ma ścisły procesowy związek.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[M. T.]

[Ł.n]

